

תלמודו בידו

דף יט עמוד א

- א** האם נטילת ידיים או טבילה לחולין או למעשר שני צריכה כוונה לשם טהרה ?
- ב** האם טבילה בגל שנתלש מן הים או בחרדלית של גשמים כשרה ?
- ג** פירות שנפלו לתוך אמת המים, והושיט ידיו ולקחם, האם ידיו טהורות, והאם הפירות הוכשרו לקבל טומאה ?
- ד** טבל לשם טהרה אך לא לשם קדושה מסויימת, האם אחר הטבילה יכול לברור לאיזו דרגת קדושה טבל ?
- ה** הטובל לשם קדושה מסויימת, האם יכול לשנות כוונתו לקדושה חמורה יותר ?

- א** לחולין, אין צריך כוונה לשם טהרה. למעשר שני וכל שכן לתרומה, צריך כוונה.
- ב** כיפת הגל: פסולה. כגון שהטביל כלים כשהגל באמצע האויר, שאין מטבילים באויר. ראש הגל (כשמגיע לארץ): כשרה אם יש בו ארבעים סאה מים. ואין גוזרים משום כיפין. חרדלית (גשמים היורדים במדרון): פסולה. כי המים אינם מחוברים להצטרף לשיעור. ועוד, כי אין מי גשמים מטהרים בדרך זחילתן, אלא כשנחים במקום אחד.
- ג** ידיו: טהורות, ואף שלא נתכוון לטהרן. הפירות: לא הוכשרו לקבל טומאה, כיון שלא רצה בביאת המים עליהם. אך אם התכוון בלקיחת הפירות מהמים שיודחו ידיו, הוכשרו. שגילה דעתו שנוח לו בנפילת הפירות למים, שבכך הדיח את ידיו.
- ד** יכול לברור. והמשנה שאמרה שהטובל בלי כוונה כאילו לא טבל, מדברת במי שלא התכוון לשם טהרה כלל, אלא לרחיצה. (רש"י יח:)
- ה** ר' יהודה: כל עוד רגל אחת במים יכול לשנות כוונתו, ולכוון שתעלה לו טבילתו לקדושה חמורה יותר. עלה לגמרי מן המים, אינו משנה את כוונתו, שכבר ניתק לדבר קל. חכמים: לר' פדת, רק כשכולו עודנו במקוה, יכול לשנות כוונתו לקדושה חמורה. לרב נחמן בלשון ב', סוברים כר' יהודה במעלה דרבנן של כוונה בטבילה.